

Лист излази према потреби. — Адреса за писма и за претилату: Journal officiel du Monténégro, Neuilly-s-Seine, rue Ancelle (France). — Рукописи, у листу објављени, остају у редништу.

Претилата на 6 мјесеца: за Француску три франка, за све друге земље шест франка.

ГЛАС ЦРНОГОРЦА

LA VOIX DU MONTÉNÉGRIN

Journal officiel du Royaume de Monténégro
 "GLAS TZERNOGORTZA"
 (La Voix du Monténegrin)
 paraissant actuellement à Neuilly-sur-Seine,
 suivant les exigences du service.

On s'abonne au bureau du journal officiel:
 NEUILLY-SUR-SEINE
 Rue Ancelle.
 Prix de l'abonnement pour six mois
 3 fr. pour la France, 6. fr. pour l'Etranger.

За огласе плаћа се по 10 сантима за сваку ријеч или број штампане на петит слова. За свакоглас, мањи од 50 ријечи: два франка. За понављање огласа: половна цијене. За крупније огласе: према томе, колики простор заузимају (сваки запремљен петитни ред рачуна се као 8 ријечи.)

НЕСЛУЖБЕНИ ДИО

APPEL DE LA CROIX-ROUGE MONTENEGRINE.

L'Association de la Croix-Rouge Monténegrine à Neuilly-sur-Seine, profondément émue par les tristes nouvelles concernant la situation désespérée du Monténégro, et suivant l'exemple du Gouvernement Monténégrien et du Comité des Réfugiés Monténégriens à Paris, prend la liberté d'adresser cet appel aux peuples chrétiens des Alliés, à leurs Gouvernements, à leurs Parlements et à leurs Institutions Humanitaires, en les suppliant de sauver d'une mort certaine la trop malheureuse population monténegrine, — ce qui ne pourra être fait que par un prompt ravitaillement et par des dons généreux.

Nobles et puissantes nations chrétiennes, vous, qui avez tiré l'épée pour la liberté et le droit des petites nations, permettez-vous, nations chrétiennes, qu'un petit peuple soit exterminé par la famine?.. Vous, qui venez au secours de vos ennemis faisant naufrage, alors que tout à l'heure ils attendaient à votre propre vie; vous, qui secourez d'une façon si humanitaire les prisonniers de guerre des nations ennemies; vous qui soignez en bons chrétiens les blessés allemands, hongrois et turcs, permettez-vous donc qu'un petit peuple chrétien, peuple martyr qui, durant des siècles, a tenu si haut son drapeau glorieux dans la lutte pour réaliser le même idéal que vous poursuivez, — idéal pour lequel il a sacrifié tout ce qu'il possédait et même son existence — permettez-vous donc que ce petit peuple disparaisse misérablement? O vous, nobles mères russes, françaises, anglaises, américaines et italiennes, vous qui savez ce qu'est l'amour maternel, souvenez-vous, en présence de vos enfants heureux et bien portants, des milliers de mères monténégriennes sur les bras desquelles meurent journellement de faim leurs enfants bien aimés!... Ah! priez, suppliez, conjurez vos époux, vos frères, vos parents, afin qu'ils viennent immédiatement en aide aux enfants du Monténégro. En qualité de mères c'est vous qui pouvez le mieux sentir ce qu'est le désespoir maternel; c'est vous qui pouvez le mieux agir et qui pouvez aussi le mieux réussir.

Jeunes filles et jeunes garçons, vous qui avez vos vieux parents, auxquels vous rendez la vie douce et heureuse grâce à vos soins filiaux, souvenez-vous des jeunes filles et des jeunes garçons monténégriens, qui voient chaque jour ceux qui leur ont donné la vie mourir d'une mort affreuse, mourir de la faim!...

Et vous, enfants des riches et des puissants de ce monde, qui dépensez des centaines et des milliers de francs pour vos jouets et vos divertissements, n'oubliez pas les malheureux enfants du pauvre Monténégro que les miettes de vos tables pourraient sauver d'une mort certaine.

Un million de kilogrammes de vivres par mois seraient suffisants pour sauver des milliers d'existences innocentes, sans toutefois apporter le moindre appoint à l'ennemi.

Puissantes nations chrétiennes, venez en aide, si vous le pouvez, — comme nous le croyons fermement; — aux martyrs du Monténégro et n'attendez pas que la dernière heure sonne.

Le Président,
 P. VOUTCHKOVITCH,
 Ancien Ministre de Monténégro.

Les dons en argent, subsistances ou vêtements seront reçus avec la plus profonde reconnaissance au siège du Comité, n° 14, rue Montrosier, NEUILLY-SUR-SEINE.

Les donateurs recevront des récépissés et

leurs noms paraîtront dans le Journal Officiel du Royaume de Monténégro.

Les rédactions des journaux sont priées de vouloir bien publier cet appel en le faisant précéder, s'ils le jugent bon, d'un court commentaire.

АПЕЛ

Црногорског Црвеног Крста

Друштво Црногорског Црвеног Крста у Неји код Париза, потресено поузданим и провјереним вијестима о очајном стању народа у Црној Гори, по примјеру кр. Владе и комитета црногорских избјеглица у Паризу, узима слободу изјутити овај апел на народе Савезничких држава, њихове парламенте, хуманитарне установе и владе, у корист исхране и скупљања прилога за народ у Црној Гори.

Племените и моћне хришћанске државе, које сте истргле мач за слободу и право на живот малих народа, — зар ћете допустити да тога народа нестане с лица земље од глади!.. Ви који спасавате непријатељске војнике и са оних бродова који су мало прије хтјели вас да потону; ви, који указујете заштиту заробљеницима непријатељских држава; ви, који пружате хришћанску помоћ ранјеним Црвеног Крста, Мађарима и Турцима, — зар ћете допустити да страна смрт, смрт од глади, утамани читаво једно мушечничко племе, које је у току стљења тако високо држало заставу у борби за оне исте идеале, за које се ви данас борите; племе, које је за те идеале жртвовало све што је имало, па и само себе. Племените мајке Русије, Француске, Енглеске и Америке, чија срца испуњава родитељска радост кад гледате своју дјецу здраву и веселу, сјетите се хиљаде црногорских матера, на чијим изнемоглим рукама испуштају од глади своју невину душу њихова мезимчад!.. Молите, кумите и преклињите своје мужеве, браћу и родитеље, да се одмах, овог часа, пригаче у помоћ црногорској нејачи!.. Ви то можете, ви то најбоље осјећате и ви ћете успјети. — Синови и кћери, што имате старе родитеље, којима својом пажњом и његом продукујете живот и чините га срећним, сјетите се оних синова и кћери црногорских, што сваког дана и часа гледају како хладна смрт отима она бића, која су им дала живот! Сита и задовољна дјецо и мушких породица, што трошите хиљаде и милионе на дјечије играчке и забаве, сјетите се, у своме благостању, ваших малих несрећних другова Црногорских које би и крупнице с ваие обилате трпезе спасле од смрти!..

Један милион килограма животних намирница мјесечно, не помажући ни у најмањој мјери отпорност и издржљивост непријатељу, у стању је да спасе од смрти хиљаде невиних црногорских живота.

Моћне хришћанске државе, помозите, ако можете, — а ми вјерујемо, да можете, — мученичкој

Црној Гори, јер је за њу већ близу дванаести час.

Председник
П. Вучковић,
 министар на расположењу.

Прилози новцу, роби, и др. примају се са захвалношћу у згради Друштва, 14. rue Montrosier, Neuilly-s-Seine.

Приложеницима се издају друштвене признанице, а имена њихових биће штампана у званичном органу «Глас Црногорца». Учество се може редакцији листова да овај апел изове прештампати и пропатити са сходним ријечима.

ВИЈЕСТИ И НОВОСТИ

Из Босне. У Цириху је 3. августа стигла вијест да је у Сарајеву састављен нарочит војнички суд који већ 14 дана суди за велику издају десеторици Босанаца и Херцеговаца, Међу оптуженима је пет младића, који још немају ни 15 година, три жене и шест стараца од преко 60 година.

Државци тузилац нште смртну казну за 31 оптуженика, за остале доживотну тешку робију.

У току расправе показало се, одмах првих дана, да су многи свједоци били лажни, али суд није хтио да слуша браниоце који су то хтјели да докажу на сједници, јер је био мишљења да је интерес државе пречи него законске формалности...

Зараћени свијет. Дочекали смо ових дана **39. изјаву рата...**

Централне четри силе налазе се у ратном стању са осамнаест држава, и то: 1914., Србија, Русија, Белгија, Црна Гора, Француска, Енглеска, Јапан; — 1915., Италија, Арбанија, Португалија; — 1916., Румунија; — 1917., Сједињене америчке државе, Куба, Панама, Грчка, Свам, Либериа, Кина.

Осим тога, седам држава прекинуло је дипломатске везе са Централним силама: Бразилија, Боливија, Гватемала, Никарагуа, Сан-Доминго, Хаити, Хондурас.

«Цио свијет противу нас!» понавља кајзер Вилхем у својим говорима. Има разлог, — јер на цијелом свијету, према потоњој статистици, живи свега 1,655,000,000 људи, од којих је 1,342,000,000 на страни Савезника, док у четри Централна царства живи свега 147,800,000.

Неутралне су данас још ове државе: Шпанија, Андора, Швајцарска, Лихтенштајн, Луксембур, Холандија, Данска, Шведска, Норвешка, Мексика, Аргентина, Чили, Колумбија, Гватарина, Парагвај, Перу, Сан-Салвадор, Венецуела, Никарагуа, Авганистан, Персија, Абисиџија. — Неутралне државе имају, све скупа, 25 милиона становника.

Осуђени на смрт. Српски пресбиро објављује ово службено саопштење, које доносимо по француским листовима.

29. августа 1916. покушан је у Острову, близу села Валдова, атентат на Н. Кр. В. Престолонаследника Александра.

Тражећи покретаче овога злочинства, власти су пронашле некакога Рада Ма-

добабића, на којег је пала главна сумња: убрзо затијем ушло се у трага да је тај Раде стојао у вези са пуковником Драгутиним Димитријевићем и мајором Љубомирком Вуловићем. Предузета је изненадна претрага и, у правом рубљу пуковника Димитријевића, нађен је правилник тајнога удружења «Јединице или смрт», са потписима чланова централног управног одбора; то је унијело потпуно свијетлост у све оно што је претходило намишљеном атентату.

Петрага је помоћу ухваћенога списака чланова утврдила да је Раде Малобабић често одлазио и долазио у Трећу армију, где је пуковник Димитријевић био у служби под-шефа генералног штаба; на том мјесту је атентат и изведен, пошто је генерални штаб Треће армије дуго времена боравио у Острову.

Расправа је била јавна. Сваки од оптуженика имао је браниоца, којег је сам себи изабрао.

Оптуженицима је било допуштено да узимају ријеч да потцупе и да исправе своју одбрану.

Расправа је утврдила да се организација потајнога удружења «Јединице или смрт» противи Уставу и земаљским законима, и да очигледно иде за тим, да међу Србима уведе револуционарну организацију. Навешћемо неколико најзначајнијих параграфа тајнога правилника:

§ 26. Уписивање чланова врши се брзо. Само се чланови извршног одбора познају између себе лично. — § 27. Чланови су обавезани покоривати се без поговора извршном одбору. — § 28. Сваки члан је обавезан да тајне, које дозна било приватним путем било у служби, саопшти, ако су те тајне у интересу организације. — § 29. Интереси организације су пречи од свих осталих. — § 30. Од овог часа, кад члан ступи у организацију, он губи своју личност. Издаје се према организацији повласти смртну казну. — § 32. Чим буде изречена смртна казна, извршни одбор подиће брзину само о томе да се казна сигурно изврши, без обзира на средства.

Према ухваћеним писмима и признању самих чланова удружења, утврђено је да је пуковник Димитријевић, уз саучешће својих другова, припремао државни удар у Србији 1913. године.

Он је то и сам признао. Службо се организацијом и члановима удружења које је у јавности познато под именом «Црна рука».

Овај државни удар пронао је највише због опозиције изјесених официра од утицаја, који су били мишљења да би значило пронаст отаџбине кад би удар имао успјеха.

За вријеме рата с Аустроугарском, а нарочито за вријеме нашега повлачења, потајна пропаганда је наново почела ширити се у војсци.

Војни суд осудио је на смрт: пуковника Драгутина Димитријевића, мајора Љубомира Вуловића, мајора Милана Гр. Миловаковића, пуковника Владимира Туковића, потпуковника Велимира Вековића, пуковника Лазина и Малобабића. На тешку робију осудио је: генерала Дамјана Поповића, пуковника Чеду Поповића, Богдана Радековића и Мехмедбашаћа. На предлог Владе, четри осуђеника су помилована, а над тројицом је извршена казна.

Америчка ваздушна флота. Кад је амерички парламент дао одобрење влади за подизање зајма од 275 милиона долара за градњу ваздушне флоте од 22.000 ероплана, том приликом рекао је амерички министар војни: «Један једини налет такве флоте на Немачку и — рат је свршен за неколико сахата.»

СЛОБОДНА ГОВОРНИЦА

Г. Владимир Ђ. Поповић, адвокат, упутио је у редакцију «Гласа Црногорца» ово писмо:

Господине уреднице, Уредничко гласило париског листа La France дубавно ме је умодило да му дам најбољу објашњену поводом кампање коју је против Црне Горе предузео г. Андрија Радовић. Оказао сам се, у једном интервјуу, тој дубавној модаби, и дао сам изјаву коју и вама саопштавам, с учинио молбом, да изјави да је истицао и у цијеном «Гласу Црногорца». Свакако ће бити од интереса за нашу публику, којој не долазе до руке бројеви листа La France, да сазна са старом које изјавио у својој изјави.

Наволите, г. уреднице, примити уверење о мом поштовању.

Владимир Ђ. Поповић, адвокат.

Париж, 5. августа 1917.

Саопштавамо, у српском преводу, изјаву г. Поповића, коју је упутио уредничку листу La France. Примједба уредничка.

Г. Андрија Радовић, бивши црногорски министар председник, садашњи председник «Црногорског одбора за народно уједињење», предузео је кампању против своје отаџбине Црне Горе. Оптужује званичну Црну Гору, а преко ње и саму државу црногорску, за најгрђе злочинство које човјечји ум уопште замислити може: за издају њених Савезника и, нарочито, за издају Србије.

За вријеме овога рата Црна Гора имала је три владе: двије генерала Јанка Вукотића и једну Лазара Мијушковића. — Министри су били: Марко Радуловић, Ристо Поповић, Ђенерал Радомир Вешовић, Љубо Бакић, Саво П. Вулетовић, Гаврило Перовић, Петар Пламеница, Ђенерал Машан Божовић и Мирко М. Мијушковић. — Изузимајући двојицу од њих (Л. Мијушковића, у Швајцарској, и П. Пламеница, у Француској) сви остали данас су интернирани у Доњој Аустрији, у Карлштајну. Као и породице им, које су остале у земљи, сви они налазе се данас у великој биједи. Знамо за бившег министра правде и великосудију Љубомира Бакића, да је принуђен — да би спасао породицу — слати јој дома пакете које он прима, као ратни заточеник, од добротворних установа из Француске за своју личну потребу. Знамо да су према бившем министру војном, Ђенералу Вешовићу, који са дружином оданих људи војује противу Аустријанаца нападајући им војне транспортне и деташмане, аустријске власти учиниле једно од оних злочинстава, од којих се гнуша цио образван свијет, и због кога је у енглеском парламенту посланик Блесе упутио интерпелацију: у име освете према Вешовићу, објешен је брат му Владислав, свршен правник, како је био невин; и Ђенералов отац, исто тако потпуно невин, осуђен је на смрт, али је помилован (смртна казна замијењена је старцу доживотном тешком робијом.)

Згрозно сам се на поступак г. Андрије Радовића, који не показује ништа друго но, да се у њега — најблаже речено — пореметила морална равнотежа. Јер, прије свега, сви ти државници наши, које г. Андрија Радовић данас (из Париза и из Женеве!) криви и напада, нијесу у стању данас бранити ни себе ни свој рад за отаџбину; није, дакле, честито, нападати рад оних људи који су у немогућности свој рад одбранити. Али, што је много срамније и, на што се поштен човјек мора згрозити, јесте то, што г. Андрија Радовић клевета своје личне пријатеље, своје политичке једномисленике, људе којима је био сарадник, сарадник, за све

вријеме овога рата и, као такав, за дуго вријеме њихов поузданик и изасланик у Риму, Паризу, Лондону.

Због тога сматрам за дужност да јавно узмем у одбрану рад оних људи који данас чаме у заточењу, а то тим прије, што тим браним и своју отаџбину од гадног клеветања једног г. Андрије Радовића. Ја се нећу ограничити на ову моју данашњу изјаву... За данас мојим само једно, а то је, да сви који читају и прате клеветање г. Андрије Радовића, за сада приме к знању ове три чињенице.

Прво.

Париски лист «Le Taic», број 20468. од 21. јула о. г. наводи ове ријечи из г. Радовићева «Билтена».

«Преговори са непријатељем показују како је и на који је начин званична Црна Гора вршила своју дужност према народу, и у којој мјери је била коректна према зајми. Околности, у којима је напуштен Ловћен, показују како је Црна Гора понурила своју дужност према Српству; тражење сепаратног мира и телеграм цару Франц Јосифу, тако исто, показују како је понурила дужност према Словенству и Савезницима.»

«Хубка је бивши војни аташе у аустријском посланству на Цетињу. Маја 1915. састајао се Хубка у Будви са кнезом Петром, трећим сином краља Николе, командантом Ловћена. Како овај састајак, удешен једино уз претходно наређење краља Николе, а без знања црногорске владе и генералног штаба; тако и оне повјерљиве изјаве у част заробљеним владарима, — изазивају сумњу. Хубка је нарочито долазио са италијанскога фронта. Званичан коминик којим се тврди да је ту била ријеч «само о европашким» није разубјерила никога.»

Међутим, исти тај г. Андрија Радовић који то нише ове године, — него што је својеручно написао у писму, објављеном у Idea Nazionale у Риму 6. фебруара прошле године. (Исте је објављено у том листу под насловом «Једно писмо бившег црногорског министра Радовића о преговорима између Аустрије и Црне Горе») Преводимо вјерно, од ријечи до ријечи:

«Одлучно изјављујем да су изјавиба вашег дописника кроз непотачна, у колико се односе на последње догађаје у Црној Гори (т. ј. на катастрофу која је снашла Црну Гору):

У изјавицајима вашег дописника, између осталог, огледају се клевете, репродуковане од реакционара земље противу садашње и претходне црногорске Владе које су, обје, познате са своје оданости Савезничкој ствари.»

Мисли се и вјерује се да између Аустрије и Црне Горе постоји тајан уговор који се односи на окупацију Скадра прошле године (јуна 1915). Оптужују нас да је та окупација извршена уз пристанак Аустрије. У једном недавном интервјуу показао сам, у Борнале d'Italia, да су лажни ти гласови који се протурјују о начину како је Црна Гора извршила окупацију Скадра. Изјављујем да је 1913. Црна Гора могла коначно остати у Скадру, старој својој пријестоници, освојеној краљем најбољих војсковоја, само да је нови стари Владар хтио пристати на исправку границе према Котору, (т. ј. да је хтио Ловћен учинити Аустрији. — Примједба Вл. Ђ. П.)

«Црна Гора је 1913. Аустрији обила сваки предлог који се тичао Ловћена; да је постојао икакав споразум, као што се то тврди у штампи, Црна Гора би морала другаче поступати.»

«Ти лажни и клеветнички гласови протурти су били сврдоје и сличено им се појеровало; то је много доприносило трагичном савишетку моје отаџбине.»

«Нашим непријатељима пошло је за руком да ујејере Савезничко јавно миљење да је истина што они протурјују; то је било најгорње оруђеје противу Црне Горе.»

«У брзо ће се видјети какву тешку одговорност стоси Савезничка штампа за све ово; у осталим, при резултатима виде се у државној судбини Црне Горе.»

«У броју од 27. јануара 1916. Idea Nazionale тврди да су црногорски министри и некоје више личности из двора краља Николе, као маршал двора Душан Греговић и бивши министар председник Андрија Радовић, учинили споразум са три аустријска изасланика: бившим аустријским министром на Цетињу, бароном Гузлом, бившим војним аташеом на Цетињу, фон Хубком, и с командантом Котора. Даље се тврди да је томе договору и споразуму присуствовао и министар председник Краљевине Србије Никола Пашић. Све је то гадна клевета.»

«У потврду овога исто изјављујем, подсећам на недавну депешу Н. В. Краља Николе председнику Француске Републике, којом га ујејерао о својој оданости Савезницима, према којима се никад дослијен није промијенио, нити ће се икад промијенити.»

«Спиритни савишетак моје земље последица је оних грешака које су учињене на Балкану. Жртва смо. Било би хумано, штедејти нас, — не принуђивати нас да расијетљујемо све догађаје, јер то би, истина, ишло нама у корист, али не би ишло и другима у корист.»

«Ми о томе нећемо да говоримо, а нећемо стога, што би се тијем заподјелио полемика која би служила само нашим душманима на зловољство.»

У листу Giornale d'Italia од 10. октобра 1915. дао је г. Андрија Радовић дописнику Лујџи Поме интервју у коме се, између осталог, каже и ово:

«Под Цетињем и над другим црногорским градовима свакодневно су летјели аустријски ероплани и бацали бомбе. То бијашу тешки данци за нас. Нијесмо се могли свешити непријатељима на исти начин, јер нијесмо имали ероплана. Једног јединог дана, на сами Ускрс, пало је у Подгорици преко 100 жртава. Што смо могли чинити? Да ли бомбардовати Боку Которску? То би нам била најлакша ствар... али свакога црногорца Бока је збило све црногорско. Убијати пак својој рођени Брзић би нам је било једно.»

«Било је потпуно да командант на сектору према Боци Которској, кнез Петар, изјави непријатеља да жели састати се са бившим војним аташеом на Цетињу, фон Хубком. — Мисли се да се Хубка налази у Херцег-Новом или одјежд у близини наших положаја. Позивајући га лично од прије, волио је преговарати с њим но с неким кога не би познавао. — Међутим капетан Хубка налазио се на Изонцу.»

Мисли се да Црна Гора има неких значајних предлога, Аустрија је овластила Хубку да са онога фронта дође у Бок, и он је, у аутомобилу, стигао на наше положаје. Кнез Петар му је објаснио: ако Аустријанци не прекину с ероплана бомбардовати неутраљне и небрњене црногорске варошице, да Црногорци неће узимати више никаква обзира, но ће бомбардовати и Ботор и све околне вароши. Хубка је био изненађен: бјеше се надао некаквим «дружим саопштењима». Пријетња је имала цијелуха: од тога дана Аустријанци су бомбардовали само оне објекте.»

Признајемо да није лака ствар водити политичку и расправљати са људима који... да се најблаже изразим — вако брзо — у току године да се из основа мијењају своје политичке убјеђење,» као што то чини г. Андрија Радовић.

Незавијештена публика питаће се ка, прочита горње изјаве г. Андрије Радовића, и кад их упореди једну с другом:

кад је г. Андрија Радовић говорио истину: или лани, кад је свечано тврдио да Црна Гора није издада, — или ове године, кад свечано тврди да Црна Гора јесте издада?

Тако ће се питати необавијештена публика, она која не зна за ово

друго питање које јавно упућујем г. Андрији Радовићу. Ко пак прочита то питање, јасно ће му бити у чему је работа и што је по срједији dans l'affaire de M. l'ex-président André Radovitch.

Друго.

За своју садашњу акцију г. Андрија Радовић је (не од Црне Горе) примио франака 500.000 у готову. То ми је морао признати сам г. Радовић у препирци коју смо водили он и ја. Разговор смо водили код г. Пера Вучковића, бившега министра у његову (Радовићеву) кабинету, тадашњег члана «Црногорског одбора за народно уједињење». «Томе нашем разговору присуствовали су, осим г. Пера Вучковића, још и г. Косто М. Лукић, директор осигуравајућег друштва «Росна» за Црну Гору, и студент на жењевском универзитету г. Андрија Прља. — Очекујем јаван одговор, чист јасан и без околности, од г. Андрије Радовића:

је ли то истина, или то није истина, да је он примио пола милиона франака за ову акцију коју данас води противу Црне Горе? И, од кога је те паре примио?

Треће.

Г. Пера Вучковић, бивши министар у кабинету г. Андрије Радовића, истукао је из «Црногорског одбора за народно уједињење» састављеног од четири члана.

Позивам г. Радовића да јавно одговори на ово питање:

зашто је г. Пера Вучковић истукао из тога Одбора и, зашто г. Радовић није у свом листу дао штампати ону изјаву којом је г. Вучковић образложио своје иступање?

СЛУЖБЕНИ ОГЛАСИ

Број 689. — Неји код Париза 30. јула (12. авг.) 1917.

Поштанско-телеграфско Одјељење кр. Министарства Грађевина даје на знање да су у поштанску станицу епископске поштыке адресоване на имена, набројана у овом списку. — Сви именовани могу своје поштыке примити лично, или јавити се (на адресу Département des Postes du Monténégro, Neuilly-s-Seine, rue Ancelle) и некади да им се поштыке пошља у њихову адресу, на ње им се спровести.

Препоручена писма

Ристо Ковачевић, Васо Липовић, Ђуро Таташ, Андрија Мрвалевић, Ђуро Мијовић, Ђуро Милутиновић, Влак Томаш, Марко Станишић.

проста писма и дописнице:

Михајло Вуковић, Боја Мрвалевића, Душан Перовић, Сана Вучковић, Р. Јанковић, Благоје Перовић, Митар М. Давчевић, Стеван Амбразићковић, Р. Раковић, Милана Зечевић, Р. Раковић, Јово Максимовић, Никола Точковић, Никола Дрлевић, Милош Ј. Поповић, Љубица Вукотићка, Мило С. Јовановић, Милко Опљенић, Илија Радуловић, Ђуро Гвозденић, Балота Т. Пешћ, Благоје Перовић, М. Навочаћ, Тодор Б. Радовић, Илија Перовић, Јован Авдаковић, М. Н. Точвић, Радоан Вујадиновић, Лука М. Михаљевић, Милоје Стојановић, Ристо Ј. Јевић, Босе Петровић, Стеван Слауић, Митар Станковић, Драго Јареван, Милана Давчић, Андрија Вушићевић, Никола Штекић, Михајло М. Бошковић, Радоје Гервић, Ј. С. Земан, Илија Т. Шпановић, Милош Јовановић, Никола Павловић, Мато Ђурић, Илија С. Шћепановић, Благоје Перовић, Тришко Дзелета, Никола Петровић, Нико Перазвић, Милош Мухомовић, Пширо Радоман, Најо Петковић, Марко Кнежевић, Крсто Вучковић, Радоје Ђулавић, Јово М. Ђуришић, Мирко Брдошан, Јеврем Шаулић, Јасо М. Јевић, Машан Поповић, Милан Вујачић, Маршино Вуковић, Ђорђе Џуверовић, Ал. Марковић-Печанац, Петриша Војес, Вонстан Куртовић.

Уредник, професор Пејо Богдановић

Le Gérant: Edmond LUQUIN

Imprimerie Universelle, J. A. Cassaigne, directeur 48, Rue Claude-Vélezis, Paris (X^e)

Све што се тиче «Гласа Црногорца» писма, рукописи, преплате, огласи, листови у завјези адресује се овако:

Journal officiel du Monténégro Neuilly-sur-Seine rue Ancelle France